

Αν εξαιρέσεις κάποιους δικούς τους, το υπόλοιπο μεγάλο κομμάτι του ελληνικού θεάτρου το κυνηγούν, είπε ο Θ. Παπαγεωργίου Στο Κόκκινο. Τα μέτρα προστασίας που έλαβε η κυβέρνηση είναι ασυνάρτητα, η νεολαία αντιδρά γιατί δεν βρίσκει λογική και οι σκεπτόμενοι άνθρωποι, χωρίς να είναι συνωμοσιολόγοι, αναρωτιούνται εάν υπάρχουν άλλα σχέδια, που, όταν αποκαλυφθούν, θα πέσουμε όλοι από τα σύννεφα. Αυτό τόνισε, μεταξύ άλλων, ο ηθοποιός και σκηνοθέτης Θανάσης Παπαγεωργίου, μιλώντας στο Κόκκινο και στην εκπομπή «Ξυπνήστε», σημειώνοντας ότι η νεολαία, απέναντι σ' αυτές τις ασυναρτησίες αντιδρά όπως ξέρει να αντιδρά.

Κάνοντας ειδική αναφορά στο προσωρινό «λουκέτο» στα θέατρα, ο κ. Παπαγεωργίου αναρωτήθηκε τον λόγο, καθώς δεν παρουσιάσθηκε ούτε ένα κρούσμα στο χώρο, ούτε έγινε κάτι που να δικαιολογεί το κλείσιμο. «Η σημερινή εξουσία πρέπει να έχει μεγάλο πρόβλημα με την τέχνη, αν εξαιρέσεις κάποιους δικούς της καλλιτέχνες τους οποίους έχει στα βελούδα και στα μπαμπάκια, όλο το υπόλοιπο, το μεγάλο, κομμάτι του ελληνικού θεάτρου το πολεμάει, το κυνηγάει».

Αναλυτικά η παρέμβασή του:

«Στα θέατρα καταξοδευτήκαμε, πήραμε πολλά μέτρα για να τηρήσουμε τους όρους προστασίας και να νοιώσει ο θεατής ασφαλής.

Με υποχρεωτικό όριο πληρότητας το 30%, που το τηρήσαμε, κανείς δεν μπορεί να καταλάβει πώς θα έβγαζε ένα θέατρο το έξοδά του.

Παρόλα αυτά, κλείνουν πάλι τα θέατρα. Δεν είναι τα 500 ή τα 800 ευρώ που θα πρέπει να μας δώσουν, είναι η ανάγκη μας να βρισκόμαστε στη σκηνή, να έχουμε επαφή με το κοινό, είναι ανάγκη για το κοινό να έλθει στο θέατρο και να εισπράξει αυτό που εισπράττει. Το θέατρο δεν είναι μόνο χρήμα, ύλη, για εμάς τουλάχιστον είναι και πνεύμα.

Αποζημίωση για την προετοιμασία που έγινε δεν θα υπήρχε έτσι κι αλλιώς, η υποχρεωτική πληρότητα 30% σε ένα μικρό θεατράκι 60 θέσεων σημαίνει 18 θέσεις.

Εξουσία και τέχνη είμαστε απέναντι εξ ορισμού, δεν πρόκειται ποτέ να τα βρούμε. Η τέχνη αμφισβητεί, η εξουσία δεν θέλει αμφισβήτηση. Όλα τα κατώματα, τα τσαλίμια, που βλέπουμε τώρα να γίνονται για δήθεν ασφάλεια του κοινού είναι αστεία πράγματα. Η τέχνη δεν θα τα αφήσει αυτά όρθια.

Η πολιτική της κυβέρνησης με τρομάζει διότι οι προτάσεις που γίνονται έμμεσα, όπως με τη μαγνητοσκόπηση των παραστάσεων ώστε να γίνει το θέατρο καναπές για τον θεατή, να το βλέπει στο γυαλί, δεν είναι θέατρο πια. Ούτε κινηματογράφος δεν είναι. Ούτε καν τηλεόραση. Αυτό που θα γίνει θα είναι μία σούπα, στο Λονδίνο, για παράδειγμα, το κάνουν εν είδη κινηματογραφικής ταινίας.

Η κυβέρνηση κρατάει μια τρομερά ασυνάρτητη στάση απέναντι στο Covid με όλα αυτά που κάνει. Διαβάζω για παράδειγμα την απόφαση για τα παιδάκια στα σχολεία, ότι θα μπορούν στο διάλειμμα να βγάλουν για λίγο τη μάσκα αλλά χωρίς να μετακινηθούν από το σημείο που βρίσκονται. Σαν μολυβένια στρατιωτάκια. Ή ότι την ώρα του φαγητού θα βγάζουν τη μάσκα. Αστεία πράγματα. Ασυναρτησία.

Από την άλλη, τα καζίνο, τους κουλοχέρηδες, δεν τα έχει κλείσει, δεν ξέρω αν θα τα κλείσει τώρα. Αυτά δεν είναι εστίες μόλυνσης;

Όλο αυτό σε υποψιάζει. Δεν θέλεις να είσαι συνωμοσιολόγος αλλά σε κάνει να λες, όντως είναι όλοι τόσο ασυνάρτητοι και παίρνουν τέτοιες αποφάσεις ή κάτι άλλο συμβαίνει;

Είπα και πριν ότι η εξουσία γενικώς δεν τα πάει καλά με την τέχνη, αλλά αυτή η (συγκεκριμένη) εξουσία πρέπει να έχει μεγάλο πρόβλημα. Αν εξαιρέσεις κάποιους δικούς της καλλιτέχνες τους οποίους έχει στα βελούδα και στα μπαμπάκια, όλο το υπόλοιπο, το μεγάλο, κομμάτι του ελληνικού θεάτρου το πολεμάει, το κυνηγάει.

Πολύ φοβάμαι ότι υπάρχουν κάποια σχέδια που όταν αποκαλυφθούν θα πέσουμε από τα σύννεφα. Λαοί φοβισμένοι, τρομαγμένοι, άνθρωποι που πρέπει να τρέχουμε το βράδυ να μπούμε σαν παλαβοί στα σπίτια μας, μην πάει 12.30 και είμαστε ακόμα στον δρόμο και μας βάλουν πρόστιμο. Μία έλλειψη ελευθερίας, δηλαδή, ένα κυνηγητό. Κάτι που σου θυμίζει κατοχή, την οποία εγώ έζησα και είναι οδυνηρή μνήμη.

Δεν καταλαβαίνεις σε τι έβλαπτε η εστίαση, που καθόμασταν ανά τέσσερις, κρατούσαμε αποστάσεις, όμως άφησαν κάποιους στο Κολωνάκι να λειτουργούν με τον έναν πάνω στον άλλον.

Στο Μετρό μπαίνεις και είναι επίσης ο ένας πάνω στον άλλον, στα αεροπλάνα ο ένας δίπλα στον άλλον. Πώς άνοιξαν τα σύνορα το καλοκαίρι; Μπήκαν λεφτά στη χώρα και άνθησε ο τουρισμός;

Αυτό που κάνει τη νεολαία να αντιδρά είναι ότι δεν βλέπει μία σοβαρότητα στην αντιμετώπιση του προβλήματος, ώστε να πει και εκείνη, ας σοβαρευτούμε κι εμείς για δυο τρεις μήνες, να περάσει όλο αυτό να τελειώνουμε. Τώρα ο νέος βλέπει ότι τον κοροϊδεύουν και αντιδρά με τον τρόπο που ξέρει να αντιδρά».